

Однокрил (скорочено)

Григiр Тютюнник

Григiр Тютюнник

Однокрил

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Днів зо три Кузьці роботи на розсаднику немає, тому що гайворони спершу бояться опудал. Однак минає день-другий, гайвороння звикає до опудал, їсть молоденькі пагони. Отоді Кузьці є що робити. Ховаючись за деревцями, він тихо підкрадається до найбільшого гурту і з лютим гарчанням кидається до першого-ліпшого птаха.

Так було щороку. А це трапилася Кузьці несподіванка. Підкрався до зграї, налетів на неї вихором і прогнав. Тільки один птах не злетів, а, тягнучи по землі крило, одбіг трохи й зупинився, наставивши на Кузьку хижі блискучі оченята. Кузька ошкірив зуби і в два стрибки опинився коло гайворона. Той каркнув і стукнув Кузьку дзьобом у лоб. Песик поскавучав тихенько від болю та й поплентався до сторожки.

Данило варив кашу під грушею і побачив, що з Кузькою щось сталося. Кузька жалібно писнув і притулився до Данилової ноги.

Кузька поліз під поріжок і скоро заснув. А коли прокинувся, йому запахло кашею. Кузька пішов до вогнища. Але не встиг Кузька зробити й двох своїх крочків, як зупинився, вкрай здивований: біля казанка з кашею стояв гайворон з опалим на землю крилом і доставав дзьобом пахуче їстиво. З гущавини вийшов Данило з обемком дров. Гайворон пострибав у кущі, тягнучи крило.

Данило сказав, що птах однокрил, і приніс його з кущів. Птах сердито каркав, бив крилом Данила по грудях і намагався клюнути його в руку. Тоді Данило піймав розчепіреного дзьоба, затис у кулаці й тихо та лагідно засміявся. А тоді почав годувати птаха.

Данило сказав собаці не зачіпати птаха. Потім вечеряли Данило й Кузька. Після вечері Данило з Кузькою подалися на розсадник подивитися, чи не заподіяно там якоїсь шкоди, а Однокрил вибрався з кущів, присів біля вогнища і дивився на жар: любив блискуче.

Було вже зовсім поночі, коли Данило та Кузька повернулися до сторожки. Старий покурив біля порога і пішов спати. А Кузька обнишпорив усі кущі довкола, шукаючи Однокрила, і, не знайшовши, побрався в своє кубло. Але саме там сидів гайворон.

Тому собака заснув так, що голова була під порогом, а спина надворі. Та вже другої ночі Однокрил упустив під поріг усього Кузьку й не сварився, бо вдох було тепліше спати. Так вони й зажили у мирі та злагоді. Вдень Однокрил ходив пастися на молодій

траві, а ввечері повертався, неодмінно несучи в дзьобі щось блискуче. Скарби носив у кубло. І вдень, коли сонце пробивалося крізь щілину під поріг, там усе сяяло. А Однокрил, якщо не пасся, перекладав свої скарби з місця на місце і все не міг на них надивитися.